

LLVERNA

Full de les Parròquies de Manacor

Dipòsit Legal: PM 1486-2011

Manacor, octubre 2015 • Núm. 33

Emaús 2.0

El nou projecte de pastoral per a nins i joves de les parròquies de Manacor és ja una realitat. Fins a 22 nins i joves s'han engrescat en aquesta nova aventura que hem anomenat **EMAÚS 2.0**. Encara que la xifra no és definitiva, ja que no tancam les portes a ningú, aquest nombre ens permet l'elaboració de 3 grups que començaran l'experiència pastoral.

I per què EMAÚS 2.0?

Una de les coses que ens plantejarem al moment de començar, va ser l'elecció del nom que prendria el projecte. Un nom no dóna contingut però sí ens ajuda a crear identitat. Per això necessitàvem una paraula que definís el que es pretén fer en el nou procés pastoral. I el nom escollit ens defineix profundament.

Si recordau el passatge de l'evangeli de Lluc, 2 deixebles marxen cap Emaús abatuts per la mort del seu mestre i profeta. Tot havia estat un fracàs i res pareixia tenir sentit. Aleshores un foraster s'apropà i començà a caminar amb ells. Poc a poc aquest foraster els feia veure que el què havia passat tal volta tenia un sentit i havia succeït per alguna cosa. Quan arriben a Emaús els deixebles acullen el foraster i el conviden a sopar amb ells; i és en el moment de partir el pa quan descobreixen que aquell foraster és Jesucrist Ressuscitat. Però el passatge no acaba amb la descoberta, sinó que els deixebles necessiten anunciar la gran notícia, la bona nova, l'alegria de l'evangeli.

Això és exactament el que pretenem fer. Acompanyar els nins i joves en aquest viatge iniciàtic cap Emaús, acompanyar-los en les seves discussions i reflexions per a finalment ajudar-los a descobrir que qui els acompanya és el Ressuscitat. Descobrir-lo en l'eucaristia com ho feren els deixebles en la partició del pa, i convidar-los a anunciar i expressar allò que han experimentat, integrant-se en les activitats parroquials o acostant-se als més necessitats del nostre món. Animar-los a ser llum i mostrar l'alegria de sentir-se acompanyats per Jesús.

En uns moments en què com a cristians a vegades ens sentim abatuts com aquells deixebles, Emaús ens recorda que la darrera paraula sempre la té Jesús, i que aquesta és una paraula d'esperança i d'amor que no tan sols reconforta els deixebles sinó que els empeny a anunciar l'alegria de l'evangeli.

Així també els qui formam les parròquies de Manacor sentim la necessitat d'anunciar a les noves generacions allò que hem sentit, viscut i gaudit. Perquè aquesta aventura és de tots, i a tots ens implica i ens compromet.

Des de aquí tot l'equip d'animadors us convidam a caminar al nostre costat, veniu a caminar amb nosaltres, marxem cap Emaús, ens acompanya el Ressuscitat.

Lequip d'animadors d'Emaús 2.0
Margalida, Bàrbara, Joan, Montserrat, Julià

Santa Teresa de Jesús: una dona extraordinària

I passat dia 15 d'octubre celebràvem la festa de Santa Teresa de Jesús, enguany amb una mica més de relleu, ja que es compleixen els 500 anys del seu naixement, esdeveniment que s'ha celebrat a tota l'Església universal i, de manera particular, a l'espanyola. Per aquest motiu hem cregut convenient dedicar-li un espai al nostre Full Lluerna que, suposam, serà de l'interès dels nostres lectors.

De caràcter fort, alegre, comunicadora, reformista, escriptora, religiosa, dona... Santa Teresa va canviar els models d'una època i la forma d'entendre la relació amb Déu

Santa Teresa de Jesús va néixer prop d'Àvila l'any 1515. Era descendent, per via paterna, de jueus. Fou una monja carmelita, reformadora de l'orde amb la fundació de les carmelites descalces i dels carmelites descalços i autora d'obres de gran valor teològic, místic i literari. Pau VI la va proclamar Doctora de l'Església. Segons els seus biògrafs, "feia vida exemplar de pregària i convivència amb les seves germanes de clausura". Tot seguit, destacam alguns aspectes de la seva gran personalitat:

Una dona compromesa amb el seu temps. Santa Teresa de Jesús va haver de viure un temps de molts de canvis, una època convulsa de creuament de camins i de cultures, prou difícil; ella s'hi referia i els qualificava de "tiempos recios". Fou una persona que visqué sempre amb els peus a la terra, compromesa amb la societat i amb l'Església del seu temps. Mentre a Espanya es vivia el "Segle d'Or", es donava de manera simultània un moment de grans transformacions, amb fortes inquietuds religioses a la recerca d'una religiositat més evangèlica, amb la divisió dins el món cristià entre catòlics i protestants.

Una vida al servei del Regne de Déu. De Santa Teresa de Jesús es conta una anècdota que posa de relleu com eren de fortes les seves conviccions i el seu anhel entusiasta i agosarat de donar la vida per Jesús i el seu missatge. Quan només tenia set anys, va convèncer el seu germà Rodrigo perquè es fugàs amb ella i anassin a terra d'infidels, a la recerca del martiri. Menys mal que un tiet seu els va veure quan ja estaven a punt de deixar enrere les murades de la ciutat d'Àvila. Segons els

seus biògrafs, l'intent fracassat de martiri és una mostra clara de la religiositat que marcà la seva infància i, també, del seu caràcter enèrgic i de la seva forta voluntat.

Una dona reformadora. Santa Teresa de Jesús fou una persona exigent, molt crítica i, per damunt de tot, coherent amb el que suposava la seva opció personal pel Regne de Déu i per la vida en comunitat que havia elegit. Per això, quan va veure que les seves germanes de congregació es relaxaven, s'avesaven a massa comoditats i perdien de vista l'esperit primer de la seva orde, posà en marxa una reforma de les carmelites, amb la intenció de fer-les tornar al rigor, la pobresa i l'espiritualitat originals: calia viure senzillament i de manera fraterna l'Evangeli i la Regla de l'orde. La santa castellana va estendre la seva reforma als convents masculins, tasca per a la qual comptà amb l'ajut de Sant Joan de la Creu, també carmelita.

Una mestra de la pregària. Una de les fites més grans del llegat de Santa Teresa de Jesús són els seus intents, com ha dit qualche estudiós, per a "bussejar dins l'esperit humà", les incomptables hores que va dedicar a "picar pedra" a la recerca de la pròpia interioritat, tal com podem veure en els seus escrits. S'ha dit que amb ella neix la intimitat moderna, amb les seves contínues referències a la importància de l'experiència personal, d'allò que cada un de nosaltres ha viscut i sentit en la seva esfera més íntima, gràcies al seu afany perquè tot el món tengués el dret a resar a un Déu amic, no a una divinitat llunyana o abstracte. Aquest Déu proper és la gran novetat de Santa Teresa, aquesta relació d'amistat que ella va experimentar i que va saber comunicar tan bé.

Una dona de gran empena. Santa Teresa de Jesús és una de les tres dones considerades Doctores de l'Església, juntament amb Santa Catalina de Siena i una altra Santa Teresa, la del Nen Jesús. Des de la seva condició de dona, va fer possible la valoració que aquestes es mereixen en el si de l'Església i de la comunitat cristiana. Amb la seva valentia i el seu coratge, aprengué a rompre amb distints models de dona que la mantenien sotmesa i, sobretot, ignorada, situada en un segon terme. La vida de Santa Teresa és un clam per a la reivindicació real i efectiva del paper que les dones han tengut i tenen al llarg de tota la història de l'Església, que reivindicuen un nivell d'igualtat amb els seus companys els homes, perquè tots som per igual seguidors de Jesús.

Montserrat Nadal Fullana

Les raons d'un viatge

Si em demanen, com ha fet la publicació parroquial *Lluerna*, les raons per les quals em vaig sumar a la peregrinació mallorquina que va acudir a Washington, a la canonització de fra Juníper Serra, he de dir que, en el meu cas, varen ser les següents:

Primera: Perquè som mallorquí i, com a tal, em sent orgullós de pertànyer a la mateixa terra que va donar a la cristiandat la figura d'un missioner de la talla intel·lectual i apostòlica de sant Juníper Serra (1713-1784), que va evangelitzar, amb la fundació de tot un rosari de missions establertes a les regions nòrdiques de l'actual Mèxic i, més enllà de Río Grande, a l'alta i baixa Califòrnia, extensions immenses del continent americà. Un missioner que va entregar la seva vida fins a l'extenuació per difondre l'Evangeli en aquelles terres inhòspites i que mai per mai, com han insinuat certes veus tan insidioses com miserables i indocumtades, va participar en cap tipus de "genocidi", sinó que, ben al contrari, en més d'una ocasió es va jugar el coll no únicament internant-se temeràriament en territoris inexplorats i perillosos poblats per tribus bel·licoses, sinó enfrontant-se també a determinats abusos, tropells i vexacions de la soldadesca conqueridora tot defensant sempre, amb una gran fermesa, la dignitat humana dels nadius. Cal haver anat a Mèxic i a Califòrnia o haver participat *in situ* d'aquesta canonització per adonar-se de fins a quin punt arriba l'admiració, el fervor i la veneració dels catòlics d'aquelles terres vers la figura d'aquest fraret franciscà nascut a Petra que el papa Francesc ha tingut el gran encert de proclamar sant el proppassat 23 de setembre, a la capital dels Estats Units, en una cerimònia multitudinària i inoblidable.

Segona: Perquè som artanenc i pel fet que la figura de sant Juníper roman indissolublement lligada a la del pare Antoni Llinàs (1635-1693), natural d'Artà. El pare Llinàs, qualificat amb tota justícia per l'historiador mossèn Antoni Gili com a "missioner de missioners", va *trasplantar* al Nou Món de les Amèriques la bella i fracassada utopia lul·liana dels col·legis missionals, fundant a la ciutat de Querétaro de la "Nova Espanya" (l'actual Mèxic) el primer de tot un enfilall de col·legis (els denominats col·legis de *Propaganda Fide*) en els quals, seguint les directrius concebudes per Ramon Llull, els futurs missioners s'havien de formar en el coneixement dels costums i de les llengües de les poblacions que havien d'anar a evangelitzar. El col·legi de Querétaro va venir a ser l'"experiència pilot" d'Antoni Llinàs, com Miramar ho va ser de Ramon Llull. Però a diferència de la iniciativa lul·liana, que, amb gran dolor del beat Ramon, no arribà a prosperar per manca de recolzaments –Llull va morir amb l'amargura i la frustració que li comportà aquest fracàs–, sí ho feu en canvi l'empresa titànica del framenor Antoni Llinàs en el Nou Món de més enllà l'Atlàntic, el descobriment del qual va ser considerat pels europeus com una nova oportunitat que Déu "regalava" a la humanitat: unes terres noves i verges a les quals tal volta podrien fructificar i arrelar aquelles iniciatives que havien fracassat a l'antic món

de la "vella i podrida Europa". Sobretot, la creació utòpica d'una nova societat lliure, fraternal i feliç, assentada en els valors més purs de l'Evangeli i allunyada de les esclavituds i coercions de la decadent societat europea. Si més no, els col·legis de *Propaganda Fide* florecen en aquell Nou Món i es multiplicaren tant en aquelles terres com a la península ibèrica formant-s'hi un gran nombre de futurs missioners. A Querétaro, concretament al convent i col·legi de Santa Cruz, que va ser la plataforma organitzativa des de la qual Llinàs formava i llançava els seus deixebles cap a les terres del nord, s'hi prepararen, entre molts d'altres, missioners franciscans com Damià Massanet (també natural d'Artà), el qual amb tota justícia podem considerar com "l'evangelitzador de Texas", tota vegada que fou fundador o cofundador, a la les riberes dels rius Sabina, Neches i Río Grande, d'un bon grapat d'assentaments missionals; entre ells, l'any 1691, vint-i-dos anys abans que nasqués a Petra el pare Serra, la missió de San Antonio de los Texas, l'embrió del que és actualment la ciutat més important i populosa d'aquest estat després d'Austin, la seva capital. I a Querétaro també, anys més tard, ja en ple segle XVIII, es va formar i preparar, tan bon punt hagué arribat a Amèrica, en el mateix col·legi de Santa Cruz, el més important i emblemàtic de tots els missioners franciscans de l'evangelització catòlica nord-americana: sant Juníper Serra, l'únic europeu que té una estàtua en el Capitoli de Washington com a pare fundador de l'estat de Califòrnia i com a testimoni de reconeixement de la seva personalitat incommensurable, sense la qual probablement els Estats Units no haguessin arribat mai a ser el que foren després.

Tercera: Perquè, indeclinablement, em sent membre, sense renunciar a cap de les meves arrels més nostrades, de la comunitat hispànica i de la nació que va portar als indígenes americans, amb totes les fosques i clarors que es vulguin (que de tot hi va haver), però en tot cas en una labor civilitzadora molt més respectuosa amb les tribus índies del que ho fou l'anglosaxona, no tan sols l'herència humanística de Grècia i de Roma, sinó també la llum de l'Evangeli, en unes regions del centre i el sud d'Amèrica (i especialment de la serralada andina) a les quals predominaven uns rituals religiosos paorósament primitius, cruels i sanguinaris. Després d'haver estat present a la canonització del pare Serra i haver estat testimoni de la devoció que li professen tants de catòlics americans, estic convençut que el franciscà de Petra està cridat a ser –o ho és ja (agradi o no agradi a més d'un)– el gran sant d'aquesta comunitat hispana o hispanoamericana en el si de la qual es professa un catolicisme molt més vigorós i profund que el de molts indrets de la "decadent i caduca Europa", hauríem de dir aquí també. I és aquesta catolicitat precisament la que ens ha fet el do de l'actual papa Francesc, el qual, al seu torn, ens ha donat el primer sant mallorquí.

MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 11 DE SETEMBRE
AL 23 D'OCTUBRE

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Judith Horrach Rodríguez
- Miquel Ribot Nicolau
- Gabriel Roig Truyols
- Toni Forteza Morey
- Verónika
- Martínez Maccone
- Lluç Cubells Matamalas

Matrimonis:

- Cristóbal Torres Guerrero amb Verónica Triguero González

Noces d'or:

- Miquel Suñer Mas i Francisca Forteza Fuster

Defuncions:

- Emilia Rodríguez Palomares
- Mª Martina Riera Martí
- Francisco Galmés Sansó
- Miquel Riera Quteglas
- Bàrbara Juan Bover
- Pedro Mas Cabrer
- Juan Sagrera Torres
- Juan Cánovas Riera
- José Luis Egea Parrilla
- Osvaldo Manuel Rodríguez Fernández
- Antoni Comas Llabrés

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Rubén Vicente Tercero
- Marc Serra Ramírez
- Lluçia Botellas Grimalt
- Gabriel Adrover Mendoza
- Albert Vallespir Gelabert

Primeres Comunions:

- Marc Serra Ramírez
- Miquel Adrover Mendoza
- Maria Francisca Botellas Grimalt
- Jordi Pedrals Sureda
- Martí Rosselló Durán
- Rubén Vicente Tercero
- Lean Andrés Valencia Valencia
- Milagros Selama
- Miguel Angel Bueno Collado
- Cristina Vicente Tercero

Defuncions:

- Francisco Puigròs Bassa
- Marta León Fuentes
- Catalina Riera Grimalt

Parròquia de Sant Pau

Baptismes:

- Paula Millán Sitges

Primeres Comunions:

- Susana Cascales Ramírez
- Xavier Bassa Galmés
- Miquel Àngel Bueno Collado

Matrimonis:

- Rafel Ferrer Carrió amb Maria José Rodríguez Navarro

Defuncions:

- Apol·lònia Adrover Vives
- Pedro Sansó Estelrich

CONFIRMATS EN L'ESPERIT

El passat 17 d'octubre 24 joves i al·lotes reberen el sagrament de la Confirmació de mans del Sr. Bisbe Javier Salinas; fou una celebració molt viscuda i participada que tingué lloc en el convent de sant Vicenç Ferrer. Aquests són els qui reberen el sagrament:

Andreu Barceló, Catalina Cortés, Marc De Filippo, Guillem Fernández, Ana Garañena, Josep García, Catalina Gayá, Antoni Gelabert, Mercè Gomila, Sheila Grano de Oro, Maria Bel Huertas, Elena Lotysz, Pep Lluís Maimó, Maria Bel Mascaró, Carme Pol, Llorenç Quetglas, Rosa Riera, Miquel Àngel Riera, Joan Manuel Rivas, Maria Bel Sagrera, Arnau Serra, Josep Maria Serra, Kevin Yar, Steven Yar.

TROBADA DE CATEQUISTES DE L'ARXIPRESTAT

El pròxim dijous dia 29 a les 20'30 h. a Can Vallespir hi haurà una trobada de catequistes en la qual hi intervindrà el Vicari episcopal per a l'Evangelització Mn. Antoni Vadell el qual exposarà el nou projecte diocesà de catequesi per a nins.

FESTA DE TOTS SANTS I COMMEMORACIÓ DELS DIFUNTS

Com de costum celebrarem la festa de Tots Sants que enguany és en diumenge. Les misses seran com els festius comptant també amb la celebració habitual en el cementiri a les 16 h. si el temps ho permet. El dilluns dia 2 de novembre, commemoració dels fidels difunts, a les misses vespertines de cada Parròquia pregarem per tots els nostres difunts.

RETORNA L'ADORACIÓ NOCTURNA

Després de molts anys que es dissolgués a la nostra ciutat el Grup de l'Adoració nocturna, aquesta torna reviu en l'animació d'un bon grapat de persones disposades a, un pic cada mes, fer una hora de pregària davant el sagrari. Aquest acte es durà a terme a la capella de les Religioses de la Puresa a Fartàritx.

En aquests moments s'estan ultimant els detalls amb el Consiliari diocesà, Mn. Joan Pons. Més informació en tenir-ho tot concretat.

← ve de Les raons d'un viatge

Quarta: Tinc encara una última raó, potser un tant pintoresca. Som un gran aficionat a les pel·lícules de l'Oest i em complau pensar que molts d'aquells missioners formats a Querétaro forjaren la toponímia i els espais mítics d'aquelles pel·lícules glorioses dels diumenges de cinema de la meua infància, alhora que incorporaren a la iconografia dels *westerns* (especialment els que transcorren en el *southwest*: Texas, Arizona, Nuevo México i Califòrnia) la figura del freret seràfic i de les missions franciscanes. Som autor d'un llibre, escrit primer en català i traduït després al castellà (*El somni de*

l'Oest / El sueño del Oeste), amb dos capítols dedicats a aquesta temàtica que tant m'engresca. I cada vegada que en una pel·lícula antiga o recent apareixen noms i localitzacions com poden ser, per exemple, Veracruz, Monterrey, Sierra Madre, Santa Fe, El Álamo, Laredo, El Paso, Sacramento, Corpus Christi, San Juan de Capistrano, San Antonio, San Diego, San Francisco, Sonora, San Gabriel Arcàngel... me'n record, amb un punt d'emoció, de fra Juníper Serra. I dels meus paisans artanencs fra Antoni Llinas i fra Damià Massanet.

Vaig pensar en totes aquestes coses, a Washington.

Gabriel Genovart Servera